

sech žalobci zaslaných žádala, by jí zboží bylo zasláno přímo, a nikoli prostřednictvím jiné osoby, že si je sama vycílí. Nezáleží na tom, že dle žalobcova tvrzení bylo zboží v době, kdy dopisy obdržel, již na cestě, neboť k rozhodnutí sporu stačí také ona všeobecná a též mezi stranami dříve zachovávaná obchodní zvyklost (čl. 279 obch. zák.). Takováto zvyklost jest důležitým zdrojem pro výklad vůle stran, protože nutno podle čl. 278 obch. zák. hleděti ke všem okolnostem, které podle pravidel věrnosti a víry v obchodním styku jsou pro smluvní vůli stran důležité. Zmíněná všeobecná a též mezi stranami zachovávaná zvyklost byla tedy předpokládaným článkem ujednání a součástí smluvní vůle stran, a proto měl žalobce zaslati žalované firmě objednané zboží přímo a měl jí vyclení přenechat, zvláště když clo — jak jest nesporno — šlo k její tíži. Proč žalovaná chtěla zboží sama vycíliti, jest lhostejno. Rovněž jest nerozhodno, zdali snad žalovaná firma chtěla v první řadě na žalobci docíliti odkladu dodání zboží místo v prosinci 1922 až v únoru 1923, neboť žalovaná kladla váhu na to, by jí bylo zboží zasláno přímo a k samostatnému vyclení a uplatňuje jen tento důvod pro odmítnutí přijetí zboží. Nutno tedy již jen řešiti otázku, zda byla žalovaná firma oprávněna z uvedeného důvodu odmítnouti přijetí zboží. K této otázce jest přisvědčiti. Předpisy článků 344 a 345 obch. zák., jednající o způsobu zaslání zboží a o náhradě škody při úchylnkách od daných dispozic kupitelových, nehodí se na tento případ, neboť nejde tu o způsob zaslání zboží a volbu dopravního prostředku. Spíše dlužno tu použiti článku 346 obch. zák. a doplňujících předpisů občanského zákona. Podle čl. 346 obch. zák. jest kupitel povinen převzít zboží, má-li smluvené nebo zákonné vlastnosti. Nemá-li jich, není povinen je převzít. Zákon má ovšem na mysli v první řadě jakost zboží a jeho případné vady, ale tím není řečeno, že by při jiném protismluvním plnění nemohl kupitel přijetí zboží odmítnouti; spíše platí podle čl. 1 obch. zák. i pro obor obchodního práva předpis §u 1413 obč. zák., podle něhož není věřitel povinen přijati plnění jako splnění závazku, neodpovídá-li smlouvě co do času, místa a způsobu. A tak tomu bylo zde, protože způsob plnění kupní smlouvy prodátelem neodpovídal smlouvě. Mohl tedy kupující odmítnouti vadné plnění (srovnej také Staub-Pisko k čl. 346 str. 267 a k čl. 347 str. 295—296) a není povinen zaplatiti kupní cenu, která jest splatna při dodání zboží, totiž při řádném splnění smlouvy prodátelem (§ 1052 obč. zák.).

Čís. 5025.

Byla-li v základním sporu určena odvolacím soudem (§ 500, odstavec třetí c. ř. s.) hodnota předmětu rozepře, není odvolací soud oprávněn, odchýliti se napotom od takto stanovené hodnoty, třebas důsledkem povolené obnovy byl zrušen také rozsudek odvolacího soudu v základním sporu.

(Rozh. ze dne 6. května 1925, Rv I 442/25.)

V základním sporu ocenil odvolací soud předmět rozepře (§ 500 odstavec třetí c. ř. s.) na 1.000 Kč. Žaloba byla v základním sporu za-

mitnuta. K žalobě o obnovu zrušil procesní soud první stolice rozsudek prvního i odvolacího soudu v základním sporu, avšak ve věci samé žalobu opět zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil a ocenil předmět rozepře na 2.500 Kč.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Důvody:

Hodnota předmětu sporu, v němž odvolací soud rozhodl, byla sice v napadeném rozsudku určena na 2.500 Kč, ale odvolací soud ocenění to učinil neprávem, takže neváže dovolací soud. Usnesení, pojaté do vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, jímž podle §u 500 odstavec třetí c. ř. s. určena byla hodnota předmětu sporu, je usnesením konečným, které nepodléhá oprávněnému prostředku a váže tedy nejen dovolací, nýbrž samozřejmě i odvolací soud. Z toho plyne, že odvolací soud usnesení to nemůže změnit nebo nahradit usnesením jiným. Odvolací soud nemůže tak učinit ani tehdy, byl-li, jako zde, důsledkem povolené obnovy řízení zrušen také rozsudek odvolacího soudu v základní rozepři, jenž obsahoval usnesení podle §u 500 odstavec třetí c. ř. s., neboť usnesení to žalobou o obnovu nebylo dotčeno a dotčeným býti ani nemohlo, jelikož obnovení býti může podle §u 530 c. ř. s. jen řízení rozsudkem skončené a nikoliv též usnesení podle §u 500 odstavec třetí c. ř. s. Na tom nemění ničeho okolnost, že ono usnesení bylo poято do vyhotovení rozsudku, neboť tím nepozbylo své povahy jako usnesení a nestalo se podstatnou součástí rozsudku, která tím, že v důsledku povolené obnovy řízení zrušen byl rozsudek, usnesení ono obsahující, samočinně by musila zaniknouti. Zůstává tedy přes to, že hodnota předmětu sporu napadeným rozsudkem byla určena na 2.500 Kč, při tom, že hodnota tato činí 1.000 Kč, jak rozsudkem odvolacího soudu ze dne 21. února 1924 v základním sporu s konečnou platností bylo vysloveno. Za toho stavu věci je dovolání podle §u 502 odstavec třetí c. ř. s. nepřípustno a bylo proto odmítnuto.

Čís. 5026.

Vlastnické právo ku zajištění může býti v exekučním řízení ochráněno jediné žalobou podle §u 258 ex. ř.

(Plenární usnesení ze dne 9. května 1925, čís. pres. 1385 24.)

Ježto v praxi Nejvyššího soudu vyskytly se rozpory v otázce, která jest ochránit vlastnické právo ku zajištění v exekučním řízení, zdali žalobou podle §u 37 ex. ř. nebo žalobou podle §u 258 ex. ř., přikázal první prezident Nejvyššího soudu rozřešení otázky plenárnímu senátu, jenž ji zodpověděl, jak uvedeno v právní větě.

Důvody:

Dlužno předeslati, že plenárnímu senátu nelze se zabývat hmotně-právním významem zajišťovacího převodu (převodu práva vlastnického